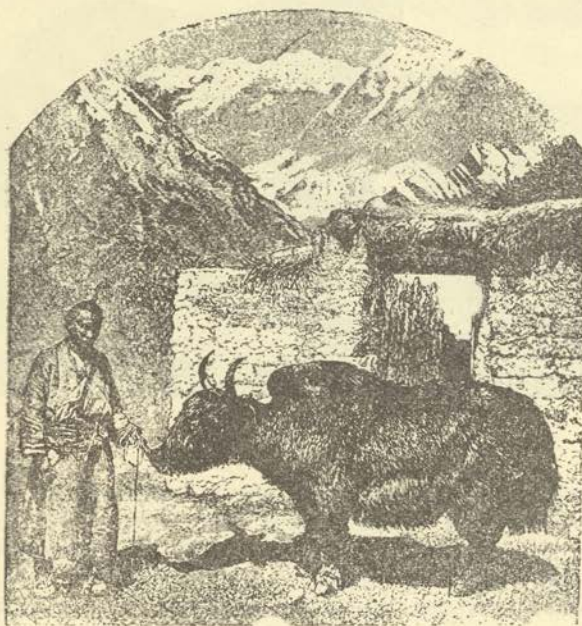

години въ Тибетъ. Следъ толкова години тѣзи следи били запазени твърде добре.

Наближавала зима. Термометърътъ падналъ, снѣгъ покрилъ печалнитѣ плоски възвишения на Тибетъ.

Най-после, следъ дълго странствуване, въ което изгубилъ почти всичкитѣ си животни, Свенъ-Хединъ забележилъ, че наблизу има монголи: въ това той се увѣрилъ отъ каменнитѣ паметници, поставени въ честь на планинското божество. Върху тѣзи паметници имало изкусно издѣлбани нѣкакви надписи.

Опитоменъ тибетски якъ.

Следъ нѣколко време керванътъ доближилъ човѣшки жилища. Първото човѣшко сѣщество, което пѣтниците срещнали, била една бабичка. Придружена отъ едно осемгодишно момче, тя излѣзла насреща имъ, ала невъзможно било да се разговарятъ съ нея, защото никой отъ пѣтниците не разбиралъ монголски, а тя не знаела другъ езикъ. Обаче, въ края на краищата, пѣтниците, бабата и нейниятъ мжжъ се разбрали единъ другъ. Разбрало се, че това било чергарско семейство. Тѣ пасли стада овце, коне и яки. Съ земедѣлие не се занимавали. За жилище имъ служела палатка отъ плѣстъ, изпосѣдрана и цѣла покрита съ закрѣпки. Въ колибата имало сандѣче съ тибетски книги—тѣсни, овити листове, станали на парцали. Въ жгѣла било изградено отъ глина огнище, а до една отъ стени тѣ имало купчина клонки, покрити съ кожи отъ яки — това било легло. Въ колибата имало и лампа: камъкъ, въ срѣдната на който била